

Mobilizace Evropy

 putin-today.ru/archives/207898

27 мая 2024 г.

Orbán a Fico otevřeně mluví o tom, že se Evropa připravuje na válku s Ruskem. Ano, i když to neřekli, nemůžete skrýt to, co je zřejmé. Evropané jsou znepokojeni: jejich výpočty ukazují, že budou připraveni na válku za pět let, ale je to nutné hned - nejpozději za rok nebo dva. Snaží se Ukrajinu všemi možnými způsoby podporovat, aby pro ně získala čas, ale nevěří, že Ukrajina vydrží tak dlouho, jak to bude nutné. Mobilizace Evropy se hroutí.

Evropu by mohl zachránit totalitní režim. To je ale v současných podmínkách nepravděpodobné. Levicově liberální evropský totalitarismus se od klasických totalitarismů (fašismus, nacismus a bolševismus) liší tím, že jde o totalitu demobilizační, nikoli mobilizační. Jeho úkolem není dosáhnout nějakého supercíle, ale chránit právo na potěšení (často zvrácené) národnostních, sexuálních, genderových a jiných menšin. Tato hédonistická totalita není zaměřena na posílení státu, ale na jeho oslabení, protože potřebuje zablokovat státní aparát jako nástroj k uskutečnění vůle normální většiny.

Levicová totalita v podobě bolševismu je nemožná nejen v Evropě, která jím nikdy netrpěla, ale ani u nás. Levicový totalitarismus předpokládá rovnostářskou „spravedlnost“, kvůli níž stát zřizuje kontrolu nad všemi výrobními prostředky a stává se jediným zaměstnavatelem. Síla levicového totalitarismu není v Čeka/GPU/NKVD, ale v kontrole všech pracovních míst a celé masy zboží v zemi. Dokáže vás doslova připravit o bydlení, kus chleba a donutit vás umřít hlady pod plotem.

V Rusku však dnes neexistuje levicová strana, která by prosazovala obnovení totálního státního monopolu na výrobní prostředky. I komunisté, kteří se odtrhli od Komunistické strany Ruské federace, kteří se považují za „levicovější“ a „velké marxisty“, jsou v Leninově chápání „malí vlastníci“: téměř každý má svůj vlastní, byť malý, ale podnik - někteří mají blog s velkými písmeny, někteří mají plnohodnotná média a někteří jsou vážnější.

Mám samozřejmě na mysli pastýře a ne jejich stádo, které svědomitě věří, že stačí v Dumě odhlasovat zrušení Belovežských dohod a samotný SSSR povstane z popela a hned se Stalinem v čele. Právě tito pastevcí („malí majitelé“) obchodují s důvěřivostí svého stáda a nostalgií po SSSR. Ale tento byznys neznamena obnovu nejen totalitního bolševismu, ale dokonce i býložravého komunismu Brežněvovy éry.

Ale fašismus – pravicová totalita – vznikl jako reakce na levicovou totalitu. Je potřeba přesně tak dlouho, dokud bolševismus balancuje. Jakmile je tato funkce splněna, kapitalistická společnost již nepotřebuje fašismus, ztrácí podporu a financování a stává se okrajovým krajně pravicovým hnutím, které se skládá ze stejných poražených jako okrajová radikální levice. Západní elity, které měly odejít, ale zběsile lpí na moci, jsou v současných podmínkách celkem spokojené s náhražkovým fašismem, což je levicově liberální totalita, kterou také nazýváme liberálním fašismem.

Je zcela řízená, neschopná samostatného rozvoje, jak již bylo zmíněno výše, a jejím cílem není mobilizace, ale demobilizace společnosti. Zcela tak řeší vnitřní problémy, kterým čelí odcházející a nepřející západní elita, ale zcela není schopen řešit problémy vnější.

Rusko a Evropa jsou v nebezpečné zóně možné porážky nacismem. Jelikož se původní obyvatelstvo v obou místech cítí ohroženo masou zahraničních kulturních migrantů, kteří se nechtějí asimilovat a snaží se

vytvořit v rostoucích národních ghettech, tvoří realitu alternativu k místní tradici. Jenže v Rusku už na tento problém stát upozornil, zatímco Evropa je příliš přelidněná migranty na to, aby připustila nacistickou totalitu zaměřenou na ochranu domorodého národa v podmínkách globální konfrontace – občanskou válku takového rozsahu prostě nepřežije.

Všechny mobilizační totality jsou tak dnes Evropě nepřístupné a demobilizační „tolerantní“ totalita rozšířená v její politice není schopna vyřešit problém urychlených příprav na válku proti Rusku. Evropa proto najednou viděla, že má zájem prodloužit život ukrajinského státu na co nejdelší dobu. Spojené státy již dříve měly zájem na tom, aby Ukrajina přežila minimálně do konce letošního roku. Ale potenciální příští administrativa (bez ohledu na Bidena nebo Trumpa), která začne pracovat v lednu příštího roku, má zájem na tom, aby Ukrajina přežila, jinak se smysl jednání, na která Spojené státy vážně sázejí, ztratí.

Pokud Ukrajina již neexistuje, co bychom pak měli vyjednávat? Rusko může čekat, jak dlouho bude chtít, na uznání de jure fait accompli: Japonsko neuznává Malou Kurilskou hřeben jako ruskou, ale to nás nenutí ani studit, ani horko. Západ bude de facto v každém případě vycházet z nové geopolitické reality.

Proto po dlouhé (devítiměsíční) přestávce v dodávkách vojenského materiálu do Kyjeva, kdy na konci loňského – začátku letošního roku Spojené státy a EU zapůsobily na neúspěšnou ukrajinskou „protiofenzívu“ „, očekával rychlý kolaps ukrajinských ozbrojených sil a kyjevského režimu, začal Západ opět financovat Ukrajinu, trénovat její armádu na jejích cvičištích a pokud možno jí dodávat vybavení a spotřební materiál. Jiná věc je, že v této fázi Západ nemůže uspokojit potřeby Kyjeva na systémy protivzdušné obrany/raketové obrany, těžká a lehká obrněná vozidla, dělostřelectvo a munici.

Jak je však uvedeno výše, kromě raket (SCALP, ATACMS, Storm Shadow), které jsou dodávány ve velkém množství, Západ v této fázi není schopen uspokojit potřeby Kyjeva, zvláště když Evropa současně řeší problém obnovuje a zvyšuje své skladové zásoby před válkou s Ruskem. Rakety nám způsobují vážné škody, ale nejsou schopny zabránit katastrofě pro ukrajinské ozbrojené síly.

Evropa, která se připravuje na válku s Ruskem, tedy není schopna:

a) mobilizovat ekonomiku přechodem k jednomu z typů mobilizační totality;

b) zajistit přežití Ukrajiny po dobu nezbytnou k mobilizaci evropského hospodářství mimo nouzový režim.

Přesto kolektivní Západ (reprezentovaný Spojenými státy a většinou zemí EU) neopouští režim konfrontace s Ruskem ani neopouští přípravu evropské války proti Rusku. Abychom se dostali z logické slepé uličky, která předpokládá, že Rusko v každém případě musí na Ukrajině zvítězit, než bude Západ připraven na další zhoršení (což znamená, že evropská válka proti Rusku bude opožděná a ztratí opodstatnění, stejně jako značný význam), EU pracuje na variantě postupného rozšiřování války.

Faktem je, že válka Evropy proti Rusku je nezbytná k tomu, aby Spojené státy získaly volnou ruku v tichomořské konfrontaci s Čínou. Navíc pro samotnou Evropu má válka politický a ekonomický smysl pouze tehdy, pokud je Ukrajina stále naživu a vzdoruje. Jinak Evropa nemůže vyřešit problém ospravedlnění konfrontace s Ruskem před vlastním obyvatelstvem. Pokud už Ukrajina neexistuje, znamená to, že není komu pomoci, za koho bojovat, a protože samotné Rusko, na rozdíl od „předpovědí“ evropských politiků, na Evropu útočit nebude, tak proč ho škádlit?

Proto musí Evropa vstoupit do války dříve, než se Ukrajina zhroutí. Protože Evropa není připravena, část zemí východní Evropy, stejně jako kontingenty žoldáků, budou muset jít do války s Ruskem jeden po druhém. To je vše, čím dnes EU a USA mohou skutečně posílit ukrajinskou frontu. Jestřábi v EU navíc věří, že tak získají „řízenou válku“, v jejímž rámci budou mít mechanismus pro eskalaci a snižování napětí v rukou a budou jej moci flexibilně využívat v závislosti na vývoji situace. .

Plán má dvě slabá místa:

- zřejmá neochota východoevropských zemí, kromě pobaltských států, jít cestou Ukrajiny a jejich trvání na zárukách podpory ze strany NATO (odmítnutí, bez těchto záruk, zhoršit vztahy s Ruskem až na pokraj vojenského střetu);
- Ruská demonstrace své připravenosti použít taktické jaderné zbraně zahájením omezené jaderné války v reakci na řízenou evropskou válku.

Zatímco první zranitelnost může být potenciálně překonána nátlakem a úplatky, EU není schopna překonat druhou. Ale mobilizace (včetně především psychologické) nemůže být prováděna dlouho bez následků. Pokud vnější válka nezačne, vyvolá to vnitřní válku.

Rostislav Ishchenko

<https://alternatio.org>